

[Kristen Amby.]

men egentlig ogsaa kun drømt om dem, for han havde aldrig troet, at de kunde blive til Virkelighed. Jeg er overbevist om, at hvis det var fornuftige og uhildede Folk, der skulde have fastsat dette, lad mig sige, hvis det havde været Regeringen alene uden at spørge nogen Organisationsfolk først, var det blevet andre og fornuftigere Priser. Saa jeg synes ikke, der er nogen Grund til blot i en Bibemærkning at sige, at nogen af disse Priser ønsker man egentlig lidt højere; om man saa gav 100 Kr. for en Tønde Korn, vilde det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen sige: en til! Der er ikke noget, der tilfredsstiller ham, og det gælder for øvrigt maaske ogsaa andre.

Men en hel Del af dette er et indre Landbrugsspørgsmaal, for saa vidt som det angaar Forholdet mellem de forskellige Grene af Landbruget. Der er dog — det er sagt Gang paa Gang — dette meget vigtige Spørgsmaal, som jeg synes Regeringen har grebet forkert an, Spørgsmaalet om Brødsprisen. Det er ikke efter min Mening nogen heldig Vej, den højtærede Landbrugsminister peger paa. Det ærede Medlem Hr. Levinsen var inde paa, at han haabede, at man vilde gaa den Vej at bestemme, at der skulde finde en vis Regulering Sted mellem Arbejdslønningerne i Almindelighed og de nye Priser. Jeg kan ikke fordrage dette frem og tilbage. Det er ikke saa lang Tid, siden vi gennemførte et stort Sæt Kriselove, hvis egentlige Nerve var Prisstop og Lønstop, og hvor det blev sagt til Regeringen, bl. a. af mig: men en Forudsætning er, at de livsvigtige Goder holder man Prisen nede paa; og jeg maa rigtignok sige, at efter de Beregninger, der foreligger, er det, naar Rugbrødet skal stige omkring 40 pCt., ikke nok — selv om det var den Udvej, man valgte — at lade nogle Lønninger stige. For det første er der en hel Del Mennesker, der ikke faar Lønstigning, og for det andet er der det meget vigtige at bemærke, at saa faar Familiesamfundet igen et Grundskud. De Mennesker, der har mange Børn, lader man betale. Det kan ikke hjælpe noget, at man ikke vil se de Ting i Øjnene, og at man, fordi der kommer et Par Herrer fra nogle Organisationer og har fundet hinanden, tror, at det er Paver, man skal falde ned og tilbede. Det er, lige-

som det er en Slags Fetichisme; naar nogle Organisationsfolk kommer og har fundet en Løsning, saa skal man tilbede dette som en Slags højere Guddom. Jeg tror, at en nødvendig Forudsætning for overhovedet at komme igennem dette er, at Prisen paa det mest nærende, det mest afgørende og det for hele den almindelige Befolkning uundværlige Fødemiddel holdes dør, hvor den er i Dag, holdes, siger jeg, dør, hvor den er i Dag.

Nu hørte vi i Formiddags et Forslag om, at Mælkeprisen skulde sættes ned. Ja, Mælkeprisen ned den ene Dag, Rugbrødsprisen op den anden Dag! Det er der ingen Mening i. Der kommer Stigning og Dyrtid nok over os paa Grund af Forhold, vi ikke selv fremkalder, det ved vi. Vanskelighederne bliver store, det bliver svært at komme igennem. Men saa er det i hvert Fald ikke nødvendigt, at vi selv dør, hvor vi er Herrer i vort eget Hus, nedkalder dem over vore Hoveder. Hvordan den højtærede Finansminister vil komme igennem det Aar, ved jeg ikke noget om, der er i hvert Fald budgetteret rigeligt i Forhold til Udgifterne paa andre Omraader. Hvilken Vej man vil gaa for at faa Rugbrødsprisen fastholdt, hvor den er nu, maa de Mennesker, der skal regere os, finde ud af. Men det kan ikke hjælpe noget, at man gennemfører, saadan som man gennemførte, fordi man mente det samfundsmæssigt nødvendigt, et Lovkompleks, hvorefter man sagde: Lønstop, Prisstop, og saa for de nødvendigeste Ting tillader 40 pCt.s Prisstigning.

Det er efter min Mening kun Lapperi, naar man saa kommer og siger: de allerdaarligst stillede skal saa have Mærker eller Hjælp af den ene eller den anden Art. Jeg ved ikke, hvem det er, der er de allerdaarligst stillede. En Adjunkt, der har 4—5 Børn, er vel ogsaa daarligt stillet, naar Rugbrødet skal stige, saadan som det vil stige, men han hører ikke til dem, der faar Mærker. Der er ogsaa Mennesker, som ikke faar Lønstigning eller nogen som helst Form for Udligning, Smaahaandværkere, Sadelmagere, Skomagere og Skræddere paa Landet, saadan som vi alle kender dem, 1 200—1 300 Kr.s Mennesker, som aldrig kommer til offentlige Kasser, som altid klarer sig selv, en Type af Samfundsborgere,